ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ

"ΑΠΟΣΤΕΙΛΟΝ ΜΕ ΑΝΕΒΗ ΓΑΡ Ο ΟΡΘΡΟΣ,,

Τοῦ ἀρχιμανδρίτου κ. Χριστοφόρου Παπουτσοπούλου Ἱεροκήρυκος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν.

Εἶναι νύκτα καὶ ὁ Ἰακὼβ προσεύχεται. Ἡ προσευχὴ ἦτο τὸ μόνον ἀσφαλὲς καταφύγιόν του εἰς τὴν κρίσιμον ἐκείνην περίστασιν. Ἔπειτα ἀπὸ πολυχρόνιον ἀπουσίαν, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν πατρικὴν γῆν. Εἶχε λάβει ὁ Ἰακὼβ τὴν εὐλογίαν ἀπὸ τὸν πατέρατου Ἰσαάκ, ἀντὶ νὰ τὴν λάβῃ ὁ ἀδελφός του Ἠσαῦ. Διὰ αὐτὸ ἐκεῖνος ἦτο ὠργισμένος κατ' αὐτοῦ. Ἕνεκα δὲ ἀκριβῶς τῆς ὀργῆς αὐτῆς τοῦ ἀδελφοῦ του ἠναγκάσθη ὁ Ἰακὼβ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν πατρίδα του. Εἶχεν ἀφᾶ γε λησμονήσει ὁ Ἠσαῦ τὴν πρᾶξιν ἐκείνην τοῦ Ἰακώβ; Τὸν εἶχε συγχωρήσει; Ἢ μήπως κρατεῖ ἀκόμη εἰς τὴν ψυχήν του κακιαν κατ' αὐτοῦ;

Ὅσον αἱ ὧραι περνοῦν καὶ ἡ συνάντησις τῶν δύο ἀσελφῶν πλησιάζει, τόσον καὶ ἡ ἀγωνία τοῦ Ἰακὼβ μεγαλώνει. Ἡ οἰκογένειά του, οἱ δοῦλοι του, τὰ ποίμνιά του, ὅλα ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ βράδυ τὸν τελευταῖον χείμαρρον. Καὶ μόνος ὁ Ἰακὼβ παραμένει εἰς τὴν ἀντίπερα ὄχθην. Παραμένει, διὰ νὰ προσευχηθῇ, νὰ παρακαλέσῃ θερμὸς τὸν Θεὸν τῶν πατέρων του, νὰ λυπηθῇ ἀγαθὰ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀδελφοῦ του, ὥστε ἐπειτα ἀπὸ τὸν πολυχρόνιον χωρισμὸν οἱ δύο ἀσελφοὶ ἀγαπημένοι καὶ πάλιν νὰ συναντηθοῦν καὶ νὰ ζήσουν εἰρηνικὰ τὰς ὑπολοίπους ἡμέρας τῆς ζωῆς των...

***

Εἶναι νύκτα καὶ ὁ Ἰακὼβ προσεύχεται. Ἀλλ' ἰδού, ἄγνωστον πρόσωπον παρουσιάζεται ἐξαφνα ἐμπρός του. Χωρὶς ἄλλο ὁ φόβος καὶ ἡ ἀγωνία τοῦ Ἰακὼβ θὰ ἐμεγάλωσαν. Ποιος ἄρα γε ἦτο ὁ ἄγνωστος αὐτός, ὁ ὁποῖος μόνος ἐν καιρῷ νυκτὸς εὑρίσκεται εἰς τὸ ἐρημικὸν ἐκεῖνο μέρος; Καὶ ἡ ἀγωνία τοῦ Ἰακὼβ ἐπιτείνεται, ὅταν ὁ ἀπροσδόκητος ἐκεῖνος διαβάτης, χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, ἀρχίζει νὰ παλαίῃ πρὸς τὸν Ἰακώβ.

Τί ἤθελεν ἄρα γε καὶ τί ἐζήτει ἀπὸ τὸν φοβισμένον Ἰακώβ; Ἦτο ἐπίβουλος τῆς ζωῆς του καὶ τῆς περιουσίας του; Αἱ ὧραι τῆς νυκτὸς προχωροῦν καὶ ἡ πάλη συνεχίζεται.

Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι ἐκεῖ, πρὸς τὴν ἀνατολήν, τὸ λυκαυγὲς ἀρχίζει νὰ ὑποφώσκῃ. Καὶ τότε ὁ ἄγνωστος λέγει πρὸς τὸν Ἰακώβ: «ἀπόστειλόν με, ἀνέβη γὰρ ὁ ὄρθρος». Ἄφησέ με πλέον νὰ φύγω, διότι πλησιάζει ἡμέρα καὶ δὲν πρέπει νὰ εὑρίσκωμαι ἐδῶ. Ἀλλ' ὁ Ἰακὼβ ἀρνεῖται. Ἔχει πεισθῆ, ὅτι ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος παλαιστὴς δὲν ἦτο ἄνθρωπος, ἀλλὰ πρόσωπον θεῖον καὶ οὐράνιον, ἀπὸ τὴν παρουσίαν τοῦ ὁποίου ἔπρεπε νὰ ὠφεληθῇ. Διὰ αὐτὸ ὁ Ἰακὼβ ἀρνεῖται. Ὄχι, δὲν θὰ σὲ ἀφήσω νὰ φύγῃς, πρὸ τοῦ μὲ εὐλογήσῃς! Καὶ ἀφοῦ ἔλαβε τὴν πολύτιμον εὐλογίαν ἀπὸ τὸν συμπαλαιστήν του, ἤκουσε συγχρόνως ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ τὴν ἐξαιρετικῆς σημασίας διαβεβαίωσιν: «Ὅτι ἐνίσχυσας μετὰ Θεοῦ, καὶ μετ' ἀνθρώπων δυνατὸς ἔσῃ» (Γεν. λδ' 28). Μὴ φοβεῖσαι. Ἐγὼ ποὺ ἐπάλαισα μαζῆ σου ὅλην αὐτὴν τὴν νύκτα, εἶμαι ὁ Θεὸς τῶν πατέρων σου, ποὺ σὲ ἐσυντρόφευσα εἰς ὅλην τὴν περιπέτειάν σου. Γνωρίζω τὴν ἀγωνίαν, ποὺ ὑπάρχει εἰς τὴν ψυχήν σου τώρα, ποὺ πρόκειται νὰ συναντηθῇς μὲ τὸν ἀδελφόν σου Ἠσαῦ. Καὶ ἐπάλαισα ἀπόψε μαζῆ σου διὰ νὰ σὲ ἐνισχύσω. Λοιπόν, Ἰακώβ, μὴ φοβεῖσαι. Ἀφοῦ εἶχες τόσην δύναμιν νὰ παλαίσῃς μὲ τὸν Θεὸν καὶ νὰ μὴ νικηθῇς, μὴ φοβεῖσαι. Καὶ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων θὰ εἶσαι δυνατός, θὰ εἶσαι νικητής. Δι' αὐτὸ σὲ ἠυλόγησα.

***

Ἀδελφέ μου, ἀπορεῖς καὶ θαυμάζεις, συγκινεῖσαι ἴσως ἀπὸ τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν συγκατάβασιν αὐτῆν του Θεοῦ; Καὶ ὅμως. Τὸ ἴδιον γίνεται καὶ μὲ σέ, ὅταν κάμπτῃς τὰ γόνατά σου εἰς προσευχήν, ὅταν ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ψυχῆς σου ἐξερχωνται θερμοὶ οἱ λόγοι τῆς ἱκεσίας καὶ τῆς δεήσεως πρὸς τὸν παντοδύναμον Θεόν. Ἀγὼν εἶναι καὶ ἡ προσευχή. Ζητεῖς σὺ τὸ θεῖον ἔλεος, ζητεῖς ἡν ἐπεμβασιν τῆς θείας ἀγαθότητος καὶ παντοδυναμίας. Καὶ ὁ Θεὸς φαίνεται μερικὲς φορὲς νὰ μὴ σὲ ἀκούῃ καὶ νὰ μὴ σοῦ δίδῃ ἐκεῖνο ποὺ τοῦ ζητεῖς. Φαίνεται σὰν νὰ γίνεται πάλη μεταξὺ τῆς ἰδικῆς σου προσευχῆς καὶ τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ. Καὶ εἰς τὴν πάλην αὐτὴν ὁ Θεὸς αἰσθάνεται ἰδιαιτέραν χαρὰν καὶ ἱκανοποίησιν νὰ φαίνεται αὐτὸς ἡττημένος, ὁ δὲ ἄνθρωπος νὰ ἀναδεικνύεται νικητής.

Ὅταν μὲ πίστιν θερμὴν τὸν παρακαλοῦμεν, ὅταν «βοῶμεν πρὸς αὐτὸν ἡμέρας καὶ νυκτός», αἰσθανεται ἐκεῖνος ἄρρητον ἀγαλλίασιν νὰ μᾶς λέγῃ διὰ τῶν πραγμάτων: «ἀπόστειλόν με, ἀνέβη γὰρ ὁ ὄρθρος». Παῦσε πλέον νὰ μὲ παρακαλῇς. Βλέπεις νὰ ρυθῇ ἡ αὐγὴ τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ὅσων μοῦ ζητεῖς. Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ εἰσακούσω τὴν προσευχήν σου καὶ νὰ μὴ σοῦ δώσω ὅ,τι εἶναι χρήσιμον καὶ ἀπαραίτητον διὰ τὴν ψυχικήν σου ὠφέλειαν, διὰ τὴν ἡσυχον καὶ εἰρηνικὴν διαθίωσίν σου εἰς τὸν κόσμον αὐτόν;

Σὲ κουράζει ἴσως, ἀδελφέ μου, ἡ προσευχή, ὅταν διαρκῇ περισσότερον χρόνον. Καὶ ὅταν ὁ Θεὸς ἀναβάλλῃ νὰ εἰσακούσῃ τὴν προσευχήν σου, αὐτὸ σὲ κάμνει ἴσως νὰ ἀγωνιᾷς. Ἀλλ' ὄχι. Μὴ σκέπτεσαι τὴν δυσκολίαν τοῦ ἀγῶνος, ἀλλὰ τὴν εὐλογίαν, ἡ ὁποία θὰ στεφανώσῃ τὴν πάλην σου αὐτήν. Διότι καὶ σύ, ὅπως ὁ Ἰακώβ, θὰ ἴδῃς ἐκπληρούμενα τὰ αἰτήματά σου.

***

Ὦ Κύριε, Κύριε. Πόσην ἀγαθότητα καὶ συγκατάβασιν μᾶς δεικνύεις, ὅταν θέλῃς νὰ παρουσιάζεσαι σὺ ὡς νικημένος εἰς τὴν πάλην, ποὺ κάμνει ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς προσευχῆς. Πόσον πρόθυμος εἶσαι νὰ δίδῃς τὰς χάριτάς καὶ τὰς εὐλογίας σου! Ἀλλὰ καὶ πόσον νωθροὶ καὶ ἀπρόθυμοι εἴμεθα ἡμεῖς εἰς τὸ νὰ χρησιμοποιῶμεν τὴν θερμὴν προσευχήν! Ἀλλά, Κύριε, σὺ εἶσαι τὸ πᾶν. Καὶ τὴν προθυμίαν διὰ τὴν προσευχὴν καὶ τὴν ἐπιμονὴν εἰς αὐτὴν σὺ ἐὰ μᾶς χαρίσῃς. Ἀξιωσέ μας εἰς πᾶσαν περίστασιν τῆς ζωῆς μας νὰ καταφεύγωμεν εἰς σὲ διὰ τῆς προσευχῆς. Ἀξίωσε καὶ ἡμᾶς, ὅπως καὶ τὸν Ἰακώβ, νὰ δεχώμεθα τὴν εὐλογίαν σου, νὰ βλέπωμεν ἐκπληρούμενα τὰ αἰτήματά μας, ὥστε νὰ γεμίζῃς τὴν καρδίαν μας ἀπὸ χαρὰν καὶ νὰ κινῆς τὸ στόμα μας εἰς λόγους εὐχαριστίας καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν ἄπειρον ἀγαθότητά σου. Ἀμήν.

Χ. ΠΑΠΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΤΕΛΙΕ
Νυμφικῶν φορεμάτων
ΜΑΡΙΑΣ ΚΟΡΔΑ
Καραΐσκάκη 221 καὶ Τσαμαδοῦ
ΤΗΛ. 23—97 —ΠΑΤΡΑΙ
Ἐπισκεφθῆτε μας ἐγκαίρως

ΤΟ ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ κ. Α. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης Σελίδος

καὶ περιορίζουν τὶς δικαιοδοσίες τῶν κυβερνητῶν μας στὴν χώρα μας εἶναι δημοκρατικοί. Γύρω ἀπὸ τὸν ὅρο Δημοκρατία ὅμως ἐπικρατεῖ μία μεγάλη σύγχυσις στὶς ἡμέρες μας. Καὶ ἡ πιο ἀπίθανη διαστρέβλωση τῆς ἐννοιας της ἔγινε τῆς μόδας.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦ πολιτεύματος ἐξαρτῶνται πολλὰ γιὰ μᾶς τοὺς πολίτες. Ἐπειδὴ ἐπισης γυρω ἀπὸ τὴν ἐρμηνεία τῆς Δημοκρατίας σκληρὴ μάχη γίνεται, ἀξιζει μὲ τὴν εὐκαιρία των ἐκλογῶν νὰ ἐπιχειρήσου με μιὰ σύντομη πολιτειολογικὴ ἀνάλυση τοῦ οὐσιαστικοῦ της περιεχομένου.

Τὸ πρῶτο ποὺ θὰ πρέπει ἀσφαλῶς ὅλοι νὰ γνωρίζουμε εἶναι ὅτι ἡ Δημοκρατία ἀποτελεῖ ἐξαιρεση καὶ ὄχι κανόνα στὴν ἱστορία. Οἱ λαοὶ περισσότερο σὰν κοπάδια μᾶς παρουσιάζονται στὴν πορεία τῶν γεγονότων, παρὰ σὰν ἐκπτόμενες ὁμάδες. Μέσα στὸ πέλαγος τοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ μοναδικὴ φωλεινὴ καὶ πρώτη σημαντικὴ ἀπὸ πολιτειολογικῆς ἀπόψεως, ἐξαιρεση, ὑπῆρξε ἡ μικρὴ καὶ ὀλιγάριθμη ἀθηναϊκὴ δημοκρατία. Μόνον ποὺ καὶ αὐτὴ ἦταν δημοκρατία τῶν κυρίων καὶ ὄχι τῶν κατοίκων τοῦ ἀθηναϊκοῦ κράτους.

Ἡ τάσις πρὸς τὴ δημοκρατία ὅμως μοιάζει μὲ πανανθρώπινη. Ὁ πόθος τῆς ἐλευθερίας φαινεται σὰν ἔμφυτος στὸν ἄνθρωπο. Τὸ σπέρμα της εἶναι μέσα μας. Ἁπλῶς περιμένει αἰῶνες τὸ κατάλληλο κλῖμα καὶ τὸν κατάλληλο γεωργὸ γιὰ νὰ καρποφορήσῃ. Παρ' ὅλο δὲ ποὺ στὴν τόσο προοδευτικὴ ἐποχή μας ἡ Δημοκρατία σὰν καθεστὼς δὲν ἰσχύει οὔτε στὸ 1)3 τῆς ἀνθρωπότητος, σὰν ἰδανικὸ εἶναι παγκόσμιο. Καὶ οἱ μουζίκοι, καὶ οἱ φελλάχοι καὶ οἱ πιὸ καθυστερημένοι λαοὶ τῆς γῆς, κολακεύονται νὰ νομίζουν ὅτι ἀνήκουν σὲ μιὰ δημοκρατικὴ πολιτεία. Γι' αὐτὸ κάτω ἀπὸ τὴν τάση αὐτὴ καὶ τὰ πιὸ ἀπίθανα καὶ ὁλοκληρωτικὰ πολιτειακὰ σχήματα ὀνομάζονται δημοκρατίες. Ἀποτέλεσμα νὰ ὑποστηρίζουν πολλοὶ τὴν ἄποψη ὅτι ἔχομε πολλῶν εἰδῶν δημοκρατίες. Εἶναι ἄρα γε αὐτὴ ἡ γνώμη στ' ἀλήθεια σωστή;

Τὸ βασικὸ καὶ οὐσιαστικὸ κριτήριο τῆς Δημοκρατίας εἶναι ἁπλό. Ὁ Μπέδαν ἔλεγε: «Μπορεῖς νὰ κυβερνᾶς εἴτε μετρώντας κεφάλια, εἴτε σπάζοντάς των. Ἐξωπακούεται ἑπομένως ὅτι ἐκεῖνο τὸ καθεστώς, ἄσχετα τυπικῆς πολιτειολογικῆς μορφῆς (βασιλευομένη, προεδρική, κοινοβουλευτική, σοσιαλιστικὴ κλπ. δημοκρατία) εἶναι δημοκρατικὸν ποὺ διαχειρίζονται οἱ κυβερνῶντες τὰ κοινὰ μετρώντας καὶ ὄχι σπάζοντας κεφάλια. Ὅσο μάλιστα λιγότερο σπάζει κεφάλια καὶ ὅσο συχνότερα διὰ διαφόρους λόγους τὰ μετρᾷ (ἐλβετικὰ δημοψηφίσματα) τόσο καὶ πιὸ γνήσιο δημοκρατικὸ εἶναι ἕνα καθεστώς.

Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸ δὲν γίνεται παντοῦ, ἐνῷ ταὐτόχρονα λόγοι σκοπιμότητος ἐπιβάλλουν τὸ πολίτευμα νὰ παρουσιάζεται στὸ Λαὸ δημοκρατικό, γίνεται χρῆση τυπικῶν κριτηρίων γιὰ νὰ παρουσιασθῇ σὰν τέτοιο.

Ἔτσι τὸ σύνταγμα εἶναι διατυπωμένο δημοκρατικὰ καὶ σὲ εἰδικὰ ἄρθρα ἐξαγγέλλει γιὰ κυρίαρχο τὸν Λαὸ χωρὶς νὰ εἶναι. Παράδειγμα τὸ Νο 1 ἄρθρο τοῦ συντάγματος τῆς Βαϊμάρης ποὺ ὁ Χίτλερ δὲν τὸ κατήργησε ὅταν ἀνέβηκε στὴν ἐξουσία. Ἐπίσης τὸ ἄρθρο 2 τοῦ σοβιετικοῦ συντάγματος τοῦ 1936 ποὺ ὥριζε ὅτι «πᾶσα ἐξουσία ἀνήκει εἰς τοὺς ἐργαζομένους τῆς πόλεως καὶ τοῦ χωριοῦ». Ὡς τόσο κατὰ τὴν λενινιστικὴ ἑρμηνεία τοῦ μαρξισμοῦ, δὲν μπορεῖ καὶ μάλιστα γιὰ ἄγνωστο χρονικὸ διάστημα, νὰ ὑπάρχῃ δημοκρατία σὲ μιὰ χώρα ποὺ θέλει νὰ βαδίσῃ πρὸς τὸν κομμουνισμό, πρᾶγμα ποὺ ξανὰ ὁμολογεῖται καὶ στὸ νέο 20ετὲς σχέδιο τοῦ Κ.Κ. Ρωσσίας.

Ἑπομένως οἱ τίτλοι καὶ τὰ ἄρθρα τῶν συνταγμάτων δὲν ἔχουν τὴν ἱκανότητα ν' ἀποδείξουν τὴν δημοκρατικότητα ἑνὸς καθεστῶτος. Οὔτε, ὅπως πολὺ ὀρθὰ ὑπεστήριξε καὶ ὁ Μάρξ, ἡ ταύτισις κράτους καὶ λαοῦ, ποὺ ἐπιχειροῦν συχνὰ—πυκνὰ οἱ σοβιετικοί. Οἱ ὅροι καὶ οἱ τίτλοι «σοσιαλιστικὴ δημοκρατία», «λαϊκὴ δημοκρατία», ἢ ἁπλῶς «δημοκρατία» δὲν ἔχουν καμμιὰ ἀπολύτως ἀποδεικτικὴ ἀξία. Ἐκφράζουν ἁπλῶς τὴν ἐπιθυμία τῶν λαῶν γιὰ δημοκρατία, ἀλλὰ ὄχι τὴν πραγματικότητα.

Ὑπάρχει βέβαια ἡ γνωστὴ κομμουνιστικὴ ἄποψη ὅτι ἡ πολιτικὴ δημοκρατία, ὅπως εἶναι καὶ ἡ δική μας, δὲν εἶναι δμοκρατία πραγματική. Γὸ κεφάλαιο, κατὰ τὴν ἄποψη αὐτή, διαφθείρει τὴν κρατικὴ μηχανή, ἐξαγοράζει τὰ μέσα προπαγάνδας καὶ τὶς συνειδήσεις, ἢ μεταχειρίζεται τὴ βία γιὰ νὰ ἀποτρέψῃ τὴν κυριαρχία τῶν πολλῶν μὲ ποικίλους τρόπους. Καὶ ὅμως τὸ ἐπιχείρημα αὐτὸ δὲν φαίνεται καλό, ὁλοκληρίαν νὰ εὐσταθῇ. Ἡ πεῖρα τοῦ 20οῦ αἰῶνος τὸ ἀντικρούει. Διότι, ἀφοῦ μὲ μόνη τὴν ψῆφο ἀνῆλθαν στὶς διάφορες εὐρωπαϊκὲς δημοκρατίες τὰ σοσιαλιστικὰ κόμματα ἐπανειλημένως, ποά ἂν δὲν ἐξαλόβρεσαν τὴν κεφαλαιοκρατικὴ τάξη, τὴν πειθανάγκασαν νὰ συμμορφώνεται πρὸς τὶς μεταρρυθμίσεις τους (Σουηδία, Δανία, Νορβηγία, Ἀγγλία, Γαλλία, Αὐστρία κλπ.), βαθμιαία δὲ ὅπου παραμένουν στὴν ἐξουσία, δεκαετία μὲ δεκαετία, μεταβιβάζουν τὴν ἰδιοκτησία της εἴτε στὸ κράτος, εἴτε σὲ μικτὲς ἐπιχειρήσεις, εἴτε στοὺς συνεταιρισμούς, ἐξουδετερώνοντας τὰ κέρδη της ταυτόχρονα μὲ μιὰ βαρειὰ φορολογία, πῶς ἡ πολιτικὴ κοινοβουλευτικὴ δημοκρατία δὲν εἶναι δημοκρατία;

Καὶ ναὶ μὲν οὔτε ὅλα, οὔτε ὅλοι οἱ κεφαλαιοκράτες χάνουν τὰ προνόμιά τους. Ἀλλὰ καὶ μόνον τὸ γεγονός, ὅτι τὰ μέτρα ποὺ κυριαρχοῦν οἱ σοσιαλισμοὶ πολὺ ὀρθὰ ὑποστηρίζει στὴν Πολιτειολογία του ὁ καθηγητὴς τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν (Παντείου) κ. Δ. Βεζανῆς, ὅτι τὰ κόμματα αὐτὰ ποὺ ἀντιτίθενται στὰ συμφέροντα τοῦ κεφαλαίου καὶ ποὺ ὁπωσδήποτε τοῦ βάζουν χαλινὸ κατορθώνουν νὰ ἀνεβαίνουν στὴν ἐξουσία, ἀποδεικνύει ὅτι δὲν εἶναι σύνοικη ὑπὲρ τῆς ἀστικῆς τάξεως πάντοτε ἡ Δημοκρατία καὶ ἑπομένως εἶναι ἀράγματι Δημοκρατία. Γ' αὐτὸ καὶ τὸ κεφάλαιο πλεῖστες φορὲς (Χίτλερ, Μουσολίνι, Φράνκο κλπ.) σπεύδει νὰ τὴν καταλύσῃ ὅπου δὲν ἔχει ἐλεύθερα πολιτικὰ χειραφετηθῇ.

Ἑπομένως πολιτειολογικῶς μιὰ μόνο μορφὴ Δημοκρατίας ὑπάρχει. Σ' αὐτὴν ποὺ μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ ἡ πιὸ ριζοσπαστικὴ μεταρρύθμισις χωρὶς ἐπανάστασιν καὶ χωρὶς βίᾳ. Τὸ ἂν αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ παντοῦ, ἀποδεικνύει ὅτι οἱ Λαοὶ ἐξαναλουθοῦν νὰ εἶναι ἀνίκανοι στὴν πλειοψηφία τους ν' αὐτοκυβερνηθοῦν καὶ ὄχι ὅτι δὲν εἶναι μιὰ καὶ μόνη ἡ γνήσια μορφὴ τῆς Δημοκρατίας. Ὅλες οἱ ἄλλες εἶναι παραμορφώσεις της καὶ τρόποι ἐξοικονομήσεως τῶν πραγμάτων, χφρὶς νὰ θιγῇ καὶ τὸ φιλότιμο τῶν Λαῶν. Διότι βεβαίως δὲν εἶναι κολακευτικὸ γιὰ ἕνα Λαὸ νὰ τὸν φροντίζουν ἄλλοι καὶ νὰ τὸν κυβερνοῦν. Αὐτὸ ἀποδεικνύει τὴν νηπιακή του κατάσταση. Φαίνεται δὲ ὅτι δὲν θέλουν νὰ παραδεχθοῦν κάτι τέτοιο οἱ ἄνθρωποι τοῦ καιροῦ μας. Νοιώθουν ὅτι τοὺς μειώνει καὶ γι' αὐτὸ καὶ μὲ διαφόρους τρόπους θέλουν νὰ παρουσιάζωνται καὶ νὰ πιστεύουν ὅτι εἶναι πολῖτες κάποιας δημοκρατίας.

Α. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΛΟΣ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ Βέσπα εἰς ἄριστην κατάστασιν, μὲ εὐκολίας πληρωμῆς. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Τὰ ἀνταλλαγέντα ἐπίσημα ἔγγραφα

ΔΗΜΟΣΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑΣ

Αἱ ἀπόψεις τῶν ἁρμοδίων ὑπηρεσιῶν

Ἐν συνεχείᾳ τῶν ὅσων ἤδη ἀνεγράψαμεν περὶ τοῦ τρόπου ἀντιμετωπίσεως τοῦ ὕψους καὶ ποσοστοῦ ἀκαλύπτου χώρου τῶν ἀνεγειρομένων ἐν Πάτραις οἰκοδομῶν, πληροφορούμεθα, ὅτι τὸ ἀκριβὲς κείμενον τοῦ ἐγγράφου τὸ ὁποῖον ὁ τέως ὑπουργὸς Δημοσ. Ἔργων κ. Γκίκας ἀπηύθυνε πρὸς τὸ Τεχνικὸν Ἐπιμελητήριον Ἑλλάδος ἔχει ὡς ἑξῆς:

"Ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν, ὅτι εὑρίσκεται ὑπὸ μελέτην παρὰ τῇ ἁρμοδίᾳ ἡμῶν Ὑπηρεσίᾳ τὸ θέμα τῶν ὑψῶν καὶ ποσοστῶν καλύψεως τῆς πόλεως Πατρῶν. Λόγω τοῦ γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος, ὅπερ παρουσιάζει τὸ θέμα τοῦτο, κρίνομεν σκόπιμον, ὅπως προκληθῇ ἐν τῷ Τεχνικῷ Ἐπιμελητηρίῳ Ἑλλάδος δημοσίᾳ συζήτησις ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, καθ' ἣν θὰ ἐκτεθῶσιν αἱ ἀπόψεις τῆς Ὑπηρεσίας ἡμῶν καὶ ἀκουσθῶσιν, ἀφ' ἑνὸς μὲν αἱ γνῶμαι τῶν ἐνδιαφερομένων ἀφ' ἑτέρου δὲ τῶν ἐπιθυμούντων μελῶν τοῦ Τεχνικοῦ κόσμου.

Ἡ σχετικὴ συζήτησις θὰ ἠδύνατο νὰ λάβῃ χώραν περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ.

Ἀνάλογος ἐφαρμογὴ θὰ γίνῃ καὶ ἐπὶ παρομοίων θεμάτων ἄλλων μεγάλων πόλεων.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, παρακαλοῦμεν ὑμᾶς, ὅπως ἔχωμεν τὰς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὑμετέρας ἀπόψεις.

Ὁ Ὑπουργὸς Σ. ΓΚΙΚΑΣ

Εἰς τὸ ἀνωτέρω ἔγγραφον τὸ Τεχνικὸν Ἐπιμελητήριον Ἑλλάδος ἀπήντησεν ὡς κάτωθι:

«Εἰς ἀπάντησιν, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν, ὅτι τὸ Τεχνικὸν Ἐπιμελητήριον τίθεται εἰς τὴν διάθεσιν ὑμῶν διὰ τὴν διενέργειαν ἐν αὐτῷ δημοσίων συζητήσεων διὰ τὰ πολεοδομικὰ θέματα, τόσον τῆς πόλεως τῶν Πατρῶν, ὅσον καὶ ἄλλων μεγάλων πόλεων.

Ἔγκειται, ἀκριβῶς, εἰς τὸν κύριον προορισμὸν καὶ εἰς τὴν καλῶς νοουμένην ἀποστολὴν τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἑλλάδος, νὰ βοηθῇ διὰ τῶν γνωμῶν του τὴν Πολιτείαν, ὥστε νὰ τέμνεται ἑκάστοτε ἐπὶ τῶν γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος θεμάτων ὁ ὀρθὸς τεχνικὸς λόγος. Ἐν δὲ ἐκ τῶν μέσων πραγματοποιήσεως τῆς ἀποστολῆς ταύτης τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου εἶναι καὶ αἱ ἐν αὐτῷ δημόσιαι συζητήσεις.

Ὅθεν, παρακαλοῦμεν, ὅπως εὐαρεστούμενοι ἀποδεχθῆτε τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν, διότι διὰ τῆς ὑμετέρας προτάσεως παρέχετε εἰς τὸ Τεχνικὸν Ἐπιμελητήριον Ἑλλάδος καὶ ἄλλην μίαν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιτελέσῃ τὸν προορισμόν του.

Ὁ Πρόεδρος Ν. ΠΑΓΩΝΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΦΕΙΟΝ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΣΙΓΓΑΝΟΥ
ΚΑΝΑΚΑΡΗ 128

ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΚΑΣΜΗΡΙΩΝ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ.
ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΥΚΟΛΙΕΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

ΑΠΟΡΡΙΨΙΣ ΧΩΜΑΤΩΝ

Τὸ Λιμενικὸν Ταμεῖον Πατρῶν εἰδοποιεῖ ἅπαντας τοὺς ἐνδιαφερομένους ἐργολάβους οἰκοδομῶν ὅτι δύνανται νὰ ἀπορρίπτουν χώματα προερχόμενα ἐκ κατεδαφίσεων ἢ ἐκσκαφῶν εἰς τὸν χῶρον τῆς Βορρείας Λεκάνης (Χαβούζα) ἔμπροσθεν παλαιοῦ Σταθμοῦ ΣΠΑΠ, τῶν ὀχημάτων εἰσερχομένων δεξιὰ τοῦ Μώλου Ἁγίου Νικολάου, διὰ μέσου τοῦ Λιμένος.

Ἐν Πάτραις τῇ 2 Ὀκτωβρίου 1961

(Ἐκ τοῦ Λιμενικοῦ Ταμείου)

ΘΗΡΑΪΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ
ΔΙΠ «ΜΙΛΟΥΛΗΣ»
Ἐκάστην ΠΕΜΠΤΗΝ 8ην ἑσπερινὴν διὰ ΚΕΡΚΥΡΑΝ— ΒΡΙΝΔΗΣΙΟΝ— ΑΓΚΩΝΑ
Ἐκάστην ΔΕΥΤΕΡΑΝ 8ην ἑσπερινὴν διὰ ΠΕΙΡΑΙΑ—ΚΩ—ΡΟΔΟΝ
Πρακτορεῖον Χ. ΜΕΣΣΗΝΗ
Ὄθωνος— Ἀμαλίας 55

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ "ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΗΡΥΚα,,

ΔΙΑ ΤΗΝ ΤΡΟΧΑΙΑΝ

Κύριε Διευθυντά,

Εἶναι πολὺ ὀρθὸν νὰ ἀπαγορεύεται ἡ ἄνοδος εἰς τὰ μεῖζονος τύπου λεωφορεῖα εἰς ἐπιβάτας ἔχοντας μετ' αὐτῶν κοφίνια, δοχεῖα κλπ. ἄλλα εἴδη δυνάμενα νὰ προξενήσουν φθορὰς, εἰς τὰ ἐνδύματα τῶν λοιπῶν ἐπιβατῶν. Πρὶν ἢ τεθοῦν εἰς κυκλοφορίαν τ' ἀνωτέρω τύπου λεωφορεῖα τὴν συγκοινωνίαν ἐκτελοῦσαν τὰ παλαιοῦ τύπου λεωφορεῖα, εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τῶν ὁποίων ὑπῆρχε μία ἐσχάρα εἰς τὴν ὁποίαν οἱ ἐπιβάται ἐτοποθέτουν τὰ τοιαῦτα πράγματά των. Εἰς τὰ νέου τύπου αὐτοκίνητα αἱ σχάρες ἀπαγορεύονται (ἕνεκα ὁ Τουρισμός!!!) ἡ εἴσοδος ἐπιβατῶν εἰς αὐτὰ φερόντων τοιαῦτα εἴδη ἀπαγορεύεται κι' ἔτσι ἕνας χριστιανὸς ἀγορεύεται κι' ἔτσι ἕνας χριαστινὸς ἀπὸ οἱονδήποτε προάστειον τῆς πόλεως ὁ ὁποῖος ἔρχεται γιὰ δουλειά του μέσα στὴν πόλι εἶναι ὑποχρεωμένος ἢ νὰ ἔρθῃ στὴ πόλι ποζαρόδρομο ἐπειδὴ ἔχει μαζί του ἕνα κοφινάκι μὲ δυὸ κιλὰ σταφύλια ἢ νὰ ἔχῃ Ι. Χ. αὐτοκίνητον!!! Καὶ εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ εἰςτὰ προάστεια διαμένοντες δὲν μένουν ἐκεῖ γιὰ παραθερισμὸ ἀλλὰ εἶναι κτηματίαι διὰ τοὺς ὁποίους ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτὰς ἡ συγκοινωνία μὲ τὰ τοιούτου εἴδους αὐτοκίνητα δὲν εἶναι ἐξυπηρετική. Πρέπει λοιπὸν κάτι νὰ γίνῃ, δηλαδὴ τὰ ἐκτελοῦντα συγκοινωνίαν μὲ τὰ προάστεια αὐτοκίνητα νὰ ἔχουν στὸ ὀπισθεν μέρος ἐοχάρες π